

ပန်းပွင့်ခရေ

မစန္ဒာ

အခန်း (၁)

“ကိုယ့်အလုပ်ကမိတ္တူကူးပေးဖို့ပဲနော်၊ စကားရောင် : စကားဝယ် စပ်စပ်စုစုတွေ ကို လက်ခံဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ပြောနေဖို့လည်း မဟုတ် ဘူး။”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်အန်တီညိုက အသံပြတ်ပြတ်နှင့် ပြောသည်။ စုစုနွယ်သည် မိတ္တူ ကူးစက်ကြားထဲတွင် လိပ်ပြီး ညှပ်သွားသော စက္ကူကို ခပ်ချော့ချော့လေး ပြန်ဆွဲထုတ်နေရင်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။ အံတီညိုက ““နင်းဆီမွေး””အား ရည်ရွယ်ပြီးပြောနေမှန်း သူသိသည်။

““နင်းဆီမွေး””

တော် တော် လှသည့်နာမည် လေး ဖြစ်သည်။ ထိုနာမည် လှလှလေးကို ပိုင်ဆိုင်သူသည် လမ်းထိပ်ကျူရှင်ဆရာအိမ်မှ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ဖြစ်လေသည်။ ကျူ ရှင်ဆရာအိမ်တွင် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးများ မကြာခဏလဲတတ်သော်လည်း သူ ကတော့ ခြောက်လလောက်ကြာနေပြီ ဖြစ်သည်။

အသက်က ဆယ်ခြောက်နှစ် ကျော်နေပြီဟုပြောသော်လည်း မိန်းကလေးပီပီထဘီဝတ်ထားသည်ကို တစ်ခါမျှမတွေ့ရ၊ ကျူရှင်ဆရာကတော် ဆင်ထားသော အင်္ကျီပွယောင်းယောင်းနှင့် ခူးလောက်ထိရှည်သော သင်္ကြန် ဘောင်းဘီ ကားကားတို့ကြောင့် ကြည့်ရသည်မှာ အချိုး မပြေလှပေ။ သူတို့အိမ်က ဘုရားပန်းအိုးလဲသော ရက်နှင့် ကြုံလျှင် သစ္စာပန်း၊ ဂန္ဓမာပန်း၊ မေမြို့ ပန်းစသည်များ ကို မနိုင်မနင်းပန်လာတတ်သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်းသူ့ ဆံပင် တိုစိစိကို နှစ် ဖက်ခွဲပြီး ပါးတွင် ပါးကွက် ကွက်ထားတတ်ပြန်ရာသူငယ်တော် ရုပ်နှင့် တူနေတတ်ပြန်လေသည်။

ပုံစံက အချိုး မပြေရုံသာမကစကားပြောတော့လည်း အဆင်ပြေသည် မဟုတ်။ အံတီညိုမကြိုက်လှင်လည်း မကြိုက်စရာပင် ဖြစ်သည်။ သူဆိုင်ကိုရောက်လာပြီး ပထမဦးဆုံးအခေါက်တွင် ပင် စုနွယ်ကိုမေးလိုက်ပုံက ““နေပါဦး အစ်မက၊

ဒီဆိုင်ကသူငွေလား အလုပ်သမားလား ဟင်”...တဲ့။

စုန္တယ်က သူ့ကို တအံ့တဩလှမ်းကြည့်ရင်း ““ဘယ်လိုများ
မေးလိုက်တာပါလိမ့်ဟယ်””ဟု စဉ်းစား၍ မဆုံးသေးခင် ““ကြည့်ရတာ သူငွေနဲ့တော့
မတူပါဘူး၊ ကျွန်မလိုအလုပ်သမားပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ တစ်လ ဘယ်လောက်ရလဲဟင် . .အစ်မ””ဟု
ဆက်ပြောသည်။ သူ့စကားကို စကတည်းကကြားနေသော အန်တီညိုက ““စုစုန္တယ်၊ မနက်က
အပ်သွားတာတွေ ကူးပြီးပြီလား။ ခဏနေ လာယူတော့မယ်နော်...ဒီစာအုပ်အထူကြီးကလည်း
အစအဆုံး ကူးရဦးမှာ မဟုတ်လား။ သွက်သွက်လေးလုပ်လေကွယ်”” ဟုဝင်ပြောသည်။
မျက်နှာကိုလည်း မသိမသာ တင်းထားသည်။

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း နှင်းဆီမွှေးဆိုသည့် ထိုကောင်မလေးကသူ့ကို မကြို
က်မှန်းသိတတ်သားပင်။ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကုတ်ကုတ် ကလေး
ဖြစ်သွားသည်။ အန်တီညိုအတွင်း ခန်းသို့ လှည့်ဝင်သွားသော အခါကျတော့မှ
အသာလေးစောင်းကြည့်ရင်း ““အစ်မရဲ့ သူငွေကစိတ် ပုတ်တယ်နော်”” ဟုပြော ဖြစ်အောင်
ပြောလိုက်လေသည့်အတွက် စုန္တယ်တစ်ဦးတည်းကျိတ်ပြီး ပြုံး ခဲ့ရသည်။

““နာမည် မေးလိုက်တော့ ““နှင်းဆီမွှေး””တဲ့၊ ပေးမှပေးတတ်ပလေတော်။ ။
သူမို့လို့အနားရောက်လာရင် ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ရော ကြက်သွန်နီနဲ့ရောငါးပိနဲ့ရော စုံနေတာပဲ။
အပြောအဆို၊ အမူအယာကျတော့လည်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းကလေး၊ အလိုက်ကန်းဆိုးကလည်း
မသိ””

အန်တီညိုက ဆက်လက်ပြီး ထောမနာပြုနေသည်။ ကျူရှင်ဆရာကြီးသည်
အန်တီညို၏ ဖောက်သည် ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်က မေးခွန်းစာရွက်တွေ ၊ မှတ်စု စာရွက်တွေ ကို
နှစ် ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါ၊ တစ်ခါတရံလည်း တစ်ရက်တည်း နှစ် ခါ၊ တပုံတပင်ကြီး
ကူးခိုင်းတတ်လေသည်။

နှင်းဆီမွှေး၏ ““မနေ့ညက ကျွန်မရဲ့ သူငွေနဲ့သူငွေကတော် ရန်
ဖြစ်ကြတယ်သိလား၊ သူငွေရဲ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ လက်ကိုင်ပုဝါလှလှလေး တွေ လို့လေ။

သူဌေးကတော် က ပြတင်းပေါက်ကနေ လွှင့်ပစ်လိုက်တာ။ ကျွန်မ တိတ်တိတ်ကလေး
ကောက်ယူထားတယ်-အဟိ၊ လက်ကိုင်ပုဝါလေးက မွှေးအိနေတာပဲ”” ဟူသော အပြောမျိုး
ကို စိတ်ဝင်စားလှပါလျက်နှင့် မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေတတ်သည်။ တော် ကြာနေ သူများ
စကား ကိုယ့်စကား ဖြစ်ပြီးဖောက်သည်ပျက်မှာ စိုးရိမ်သော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

စုစုနွယ် ကတော့ ရှိရှိမြည် နေသော စက်ကြီးကို ဖွင့်လိုက် စာရွက်တွေ
ဖြန့်ထည့်လိုက် ပြန်ပိတ်လိုက်၊ ခလုတ်တွေ နှိပ်လိုက်၊ စာရွက်တွေ စီထပ်လိုက်၊
ညှိပြီးဖြတ်လိုက် ချပ်စက်နှင့် ချပ်လိုက်စသည်...စသည်များ ကိုစက်ရပ်တစ်ရပ်လို
လုပ်ကိုင်လည်ပတ်ရင်း ငြီးငွေ့နေရသူ ဖြစ်သည်။ အရည်မရ အဖတ်မရ၊ စကားဖျင်း၊
စကားတင်းများ ဟု သတ်မှတ်ရမည် ဖြစ်သော် လည်း စုနွယ်အတွက်တော့
အပျင်းပြေလှသည်။ ထို့ပြင် အမောလည်းပြေသည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် သူ့စကားရေယာဉ်တွင် မျောနေသော အခိုက်အတံ့၌
အမေ၏ မျက်လုံးတိမ်ကို ခွဲရမည့် ကိစ္စကို လည်းကောင်း၊ ဆယ်တန်းကျောင်းသား
မောင်လေးအတွက် ကျူရှင်လခ ပေးရတော့မည် ကို လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီးက
အိမ်ခန်းခ တိုးပြီးတောင်းနေသည်ကို လည်းကောင်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်
ဖြစ်သွားတတ်လေသည်။ မိမိ၏ လက်ရှိဘဝမှ ခေတ္တခဏရှောင်ပြေးခွင့်ရ၍ နှင်းဆီမွှေး
မလာလျှင်ပင် မသိမသာ မျှော်မိတတ်လေသည်။

““ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း လာပါပြီတော် ””

စာရွက်တစ်ထပ်ကြီး ကိုင်ပြီး လမ်းကူးလာသော နှင်းဆီမွှေးကိုတွေ့တော့
အန်တီညိုက မကြည်မလင်နှင့် ပြောသည်။ သူ့ခြေထောက်၏ နှစ် ဆလောက်ရှိသော
ခုံဖိနပ်ကြီးကို စီးထားသည့်အတွက် သူ့ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတော့ ““ဂလောက်၊ ဂလပ်၊ ကလောက်
ဂလပ်”” ဟူသော တူရိယာသံလေးပါ တွဲ လျှက် ပါလာသည်။

““ရော... အစ်မ ခြောက်စုံစီနော်””

““စစ်တောင်းနဲ့ပဲလား””

“မဟုတ်ဘူး ဒီတစ်ခါ နိုင်ငံခြားစက္ကူနဲ့ ကောင်းကောင်းလေးကူးပေးပါလို့ မှာလိုက်တယ်။ သူငွေက မျက်နှာလိုက်တယ် အစ်မရဲ့ ၊ ဒါကသူ့မိတ်ဆွေတွေ ကို ပေးဖို့တဲ့”

“အန်တီညို၊မကြိုက်တာ အဲဒီ အပြောမျိုး တွေ ပေါ့”ဟု စုန္ဒယ်ကတွေ့ မိသည်။ နိုင်ငံခြားစက္ကူနဲ့ကူးပေးပါဟုဆိုလျှင် ပြီးသော်လည်း သူကသူနှင့် မဆိုင်သော နောက်ဆက်တွဲ မှတ်ချက်တွေ ထင်မြင်ချက်တွေ ကို အမြဲပြောတတ်သည်။

“ဟောတော့ . . . ဝက်နံရိုး”

အန်တီညိုမျက်စောင်းခဲတော့မည် ဟု စုန္ဒယ်ထင်မိသော်လည်းအန်တီညိုက မျက်စောင်းခဲရန်သတိမရနိုင်၊ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပွရှုံ့ပွလုပ်ရင်းအလန့်တကြား ထအော်သည်။

“အကျိုး နည်း . . . ကုန်များ ကုန်ပြီလားမသိဘူး”

နောက်ဖေးခန်းသို့ ကသော ကမျော လှမ်းဝင်သွားသော အန်တီညို၏ ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း နှင်းဆီမွှေးက ခစ်ကနဲရယ်သည်။ “ကျွန်မကို တစ်ချိန်လုံး မျက်စောင်းကြီးခဲ ခဲနေတာလေ ... အခုတော့ သူ့ဟင်းအိုးကြီးတူးသွားပြီ ...ဟီ ...ဟီ” ဟု ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

“သူ မျက်စောင်းခဲတာသာ ပြောနေ .. နင်ကလည်း အရမ်းစကားများ တာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း သတိရဦး”

“ဟိုစကားပြော ဒီစကားပြောနဲ့ဆိုတော့ ပင်ပန်းတာ သက်သာတယ် အစ်မရဲ့။”

အန်တီညိုက သူ၏ ဟင်းအိုးကို အဖုံးဆွဲဖွင့်လိုက်ပုံရသည်။ တူးတူး ခါးခါး အနံ့က ထောင်းထလာသည်။

“အစ်မ နားငြီးလည်း အခုလကုန်အထိပါပဲနော်... လကုန်ရင်ကျွန်မ ထွက်တော့မှာ”

“ဟယ် .. အဟုတ်”

စုန္ဒယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဒီလေးငါးခြောက်လအတွင်း
ခဏခဏတွေ့နေရတော့လည်း သံယောဇဉ် ဖြစ်နေသည်။ ““ကျွန်မရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲ
တစ်ယောက် က နယ်စပ်မှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်တာလေ။ အားကြီးရောင် ကောင်းတယ်တဲ့။ အဲဒါ
ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်နေတယ်””

““အဝေးကြီးပေါ့ဟယ်”

“အစ်မကပြောတယ် မြေကြီးက ဆက်နေတာပဲတဲ့။ ဒီလောက်တောင်
လမ်းသစ်ကြီးတွေ ဖြူး နေဖြောင့်နေတာ။ ဘယ်နေရာမှမဝေးဘူးတဲ့”” နှင်းဆီမွှေးက
သူ့အစ်မ၏ စကားကို အလွတ်ကျက်ထားသလိုတသွေမတိမ်းပြန်ပြောသည်။

““ဟိုကျရင် နင်ဘာလုပ်မှာ လဲ””

““ထမင်းဆိုင်မှာ ကူရမှာ ပေါ့။ အစ်မက အထည်ဆိုင်လည်း
ထွက်ဦးမယ်ပြောတယ် အကူအညီတွေ အများ ကြီးလိုတယ်တဲ့”” ““နင်တို့ ဘယ်လောက်ရမှာ
မို့လဲ””

““နေစရိတ် စားစရိတ်မပါဘူး တစ်လ လေးသော င်းတဲ့”” ““ဟယ် ... တကယ်””

““နေတာ စားတာ အစ်မတို့နဲ့ အတူနေ အတူစား တဲ့။ ကျွန်မကတော့
အကုန်စုထားမှာ ””

စုန္ဒယ် တွေ တွေ ငေးငေး ဖြစ်သွားသည်။ ယခုမိတ္တူဆိုင်မှာ လုပ်သည်က
တစ်လလျှင် တစ်သောင်းနှင့် နှစ် ထောင်ရသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကိုယ့်ရိုင်းလေး
ကိုယ်ဆွဲလာရပြီး လမ်းစရိတ်ကလည်း အသွားအပြန် တစ်ရာကုန်သည်။
တွက်ကြည့်လိုက်လျှင် ဘာမျှကျန်သည်မဟုတ်။ စူပါမတ်ကက်တွေ မှာ အရောင် စာရေး မ
လုပ်တာကမှ ပိုပြီးရဦးမည် ထင်သည်။ သို့သော်လည်း အပြန် မိုးချုပ်တော့ အမေက မကြို
က်ပြန်ပေ။ ဒီဆိုင်မှာ က ညနေလေးနာရီခွဲလျှင် ပြန်၍ ရပြီ ဖြစ်သည်။ ညပိုင်းလာသည်များ ကို
အန်တီညို၏ သားနှစ်ယောက် က တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီတာဝန်ယူကြသည်။

““နောက်ပြီး ကြိုး စားရင်ကြိုးစားသလို လခလည်း တိုးပေးဦးမှာ တဲ့””““ဒါပေမယ့် ဝေးလိုက်တာဟယ်””

““အစ်မရယ် ကျွန်မက ကျိုက်ထိုက် ဆိုတော့ ပိုပြီးတော့တောင်

ဝေးသေး။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံလိုချင်ရင်တော့ စွန့်စားရမှာ ပေါ့ အစ်မရဲ့ ။အဲဒီ ကျွန်မရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲဆိုရင်လည်း အရင်တုန်းက ရိုးရိုးအအရယ်။ကျွန်မလိုပဲ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း အိမ်ထောင်ကျပြီး အဲဒီ မှာ သွားလုပ်တာ။ အခုတော့ အရင်အိမ်ထောင်နဲ့ကွဲပြီး နောက်အိမ်ထောင်တောင် ကျနေပြီ။ ရွှေလက်ကောက်တွေ တချင်ချင်နဲ့ ဆွဲကြိုး တုတ်တုတ်ကြီး ဆွဲလို့အရမ်း ကြီးပွားနေပြီ””

စုန္တယ်က အမေ့နားမှ ပုလဲနားကပ်ကလေးကို မြင်ယောင်သည်။ထို ပုလဲနားကပ်ကလေးသည် အဖေဝယ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ အမေ၏ အမြတ်နိုးဆုံး ပစ္စည်း ဖြစ်သလို သူတို့အိမ်မှာ ရှိသော တစ်ခုတည်းသော ရွှေထည်ပစ္စည်း ဖြစ်လေသည်။ စုန္တယ်၏ နားတွင် ပန်ထားသော နားကပ်ကလေးကရွှေရည်စိမ် ဖြစ်သည်။ ဆွဲကြိုး တို့ လက်ကောက်တို့ကိုတော့ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သော ပစ္စည်းများ ဟု စုန္တယ်၏ စိတ်ထဲတွင် အလိုလိုသတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်သည်။သို့ သော် ရွှေလက်ကောက် တချင်ချင်နှင့် ဆွဲကြိုး တုတ်တုတ်ကြီးဟု ကြားလိုက်ရတော့ လောဘတည်း ဟူသော လေပြေလေညင်းက စုန္တယ်၏ ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်တိုက်ခတ်လာသည်။

““ကျွန်မမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါ က အတော် ကြီးနေပြီ အစ်မရဲ့ ””

““ဟင် ... ဘာ ရောဂါ လဲ””

မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူး သွားသော စုန္တယ်ကိုကြည့်ရင်း နှင်းဆီမွှေးကရယ်ပြန်သည်။

““ပိုက်ဆံလိုချင်တဲ့ ရောဂါ လေ””

““အယ်...””

“ဟုတ်တယ် ပိုက်ဆံတွေ မှ အများ ကြီးကို လိုချင်တာ

အဖေတို့အမေတို့ကိုလည်း ပေးချင်။ မောင်နှမတွေ ကိုလည်း ပေးချင်၊

နောက်ပြီးအိမ်အမိုးလည်း မိုးချင်၊ ကြမ်းခင်းပေါက်လည်း ဖာချင်၊ အိမ်သာတွင် လည်းတူးချင်၊

ရေတွင် ပျက်လည်း ဆယ်ချင်၊ ဖိနပ်သစ်လည်း လိုချင်”“တော် ပါတော့ ဟယ်”

နှင်းဆီမွှေးက မျက်လုံးလေး စင်းမှေးကာ ဆက်လက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်သည်။

နောက်ပြီးတော့ ဒီလိုအင်္ကျီဘောင်းဘီကြီးတွေ ကို အကုန်လုံးလွှင့်ပြစ်လိုက်ပြီးမှ စကပ်လှလှ၊

အင်္ကျီလှလှ၊ ဝမ်းဆက်ကလေးတွေ ဝတ်၊သနပ်ခါး မွှေးမွှေး ကြိုင်ကြိုင်လေး လိမ်း အဲဒီ လို

အဲဒီ လို ...”

“ဝက်နံရိုးငါးဆယ်သားတော့ကုန်ပါပြီဟယ်၊ ရေအတော် များများ

ထည့်ခဲ့တာပဲဟာ ဘယ်အချိန်က ခန်းပြီး တူးခြစ်သွားလဲ မသိတော့ပါဘူး။ငါဆိုတဲ့ ငါကလည်း

ရှေ့ရောက်ရင်နောက်မေ့ပဲ”

အန်တီညိုက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုင်ငိုချင်ပေါက်နေပုံရသည်။

စုန္ဒယ်ကမ်းပေးသော စာရွက်များ ကိုပင် ခါတိုင်းလိုလှမ်းမယူတော့ဘဲ”“နှင့်ဟာနှင့် တွက်ပြီး

တောင်းလိုက်စမ်းပါဟယ်” ဟုပြောသည်။

အန်တီညိုအပြင်ခန်းရောက်လာတော့ နှင်းဆီမွှေး၏ ပါးစပ် ပိတ်သွားသည်။

စာရွက်များ ကို ရေတွက်ပြီး စုန္ဒယ်တောင်းသော ပိုက်ဆံကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်

ထုတ်ပေးသည်။

“စုန္ဒယ်ရယ် ဟိုဘက်လမ်းလေးကူးပြီး ဘဲဥငါးလုံးလောက်

ဝယ်ပေးပါလားဟယ်။ ဖိုးခွားတို့ပြန်လာရင် ပဟပ်ထိုးလာကြတာ။ ဘဲဥအချဉ်ဟင်းလေး

ချက်ထားဦးမှ၊ ရုံးပတီသီး လေးငါးခြောက်တောင့်နဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်း၊မဆလာပါ ဝယ်ခဲ့နော်”

အန်တီညိုက ညီးညီးပြောပြောနှင့် စုန္ဒယ်ကို ငါးရာတန်တစ်ရွက်ပေးပြီး

ဈေးလွှတ်သည်။ ဒီတော့လည်း စုန္ဒယ်နှင့် နှင်းဆီမွှေး စကားတွေ ဆက်ပြော ဖြစ်ကြသည်။

“အစ်မရော လိုက်မလားဟင်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ကျွန်မနဲ့အတူတူ ထမင်း သွားရောင် :ကြရအောင်လေ”

“ဝေးလွန်းတယ် ဟ”

“အစ်မကလဲ၊ မြန်မာပြည်နဲ့ ရေရော မြေရော ဆက်နေတာ။ ဘာဝေးလို့လဲ၊

ကျွန်မတော့ သုံးလေးနှစ် လောက် ကြိုး ကြိုး စားစား လုပ်ပြီးအရင်း အနီးလေး စုမယ်။
အရင်းအနီးရရင် ထမင်းဆိုင်လေး ဖွင့်ချင်တယ်အစ်မရဲ့ ။ ကားဂိတ်နားမှာ ဆိုရင် ရောင်
:လို့တောင် မလောက်ဘူး။ ကျွန်မလည်း အကုန်ချက်တတ်တယ်။
ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပင်ပန်း၊ ပင်ပန်းစမ်းပါစေ။ ကျွန်မ လုံးဝမကြောက်ဘူး။
ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်လေးဆိုရင် လုပ်လို့ရသမျှကိုယ့်ဖို့ချည်းပဲ”

လမ်းကို အတူဖြတ်ကူးလာစဉ် နှင်းဆီမွှေးက သူ၏ ဝါသနာအတိုင်း

ကရားရေလွှတ် ပြောပြန်သည်။ သူက ထမင်းဆိုင် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေးကို အိပ်မက်
စိတ်ကူးထဲတွင် မြင်ယောင်နေဟန်ရှိလေသည်။ စုန္တယ်လည်း မိတ္တူ
ကူးစက်ကလေးတစ်လုံးလောက်ကို တွေ့ :ထင်မြင်ယောင်နေမိသည်မှာ ကြာလှပြီ
ဖြစ်လေသည်။ အဟောင်းကလေး တပတ်ရစ်ကလေးပင် ဖြစ်စေဦးတော့ အလုပ် ကတော့
ဖြစ်သည်ပင်။ အိမ်ရှေ့တွင် ချထားလျှင်အန်တီညိုလိုပင် ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်း
လျှော်ရင်းဖွတ်ရင်းနှင့် မီးဖိုချောင် စရိတ်ကလေး ကာမိနိုင်သည်။

သူ မိတ္တူကူးစက်ကို စွဲလန်းလိုက်ပုံက စိတ်ပျက်စရာပင် ကောင်းလှသည်။

တစ်ခါတုန်းက အိပ်မက်ထဲတွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ဘိုးတော် တစ်ပါးကို တွေ့သည်။
ဘိုးတော် က သူ့ကို “ဘာလိုချင်လဲ” ဟု မေးတော့

“တပတ်ရစ် မိတ္တူကူးစက်ကလေး တစ်လုံးလောက် လိုချင်ပါတယ် အဘိုး”

အခန်း (၂)

ဟု ပြန်ဖြေမိသည်။ အိပ်ရာက နိုးလာတော့ သိန်းသုံးရာမင်္ဂလာစုံတွဲ ဆုကိုမတောင်းမီဘဲ မိတ္တူကူးစက်ကိုပင် တပတ်ရစ်ကလေးမှ တောင်းမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ဆိုး စိတ်ပျက်မိသည်။ တကယ်မရသော ဆုကိုပင် နှမြောခြင်း ကြီးစွာ နှင့် နှမြောနေမိသေးလေသည်။

““ဟိုမှာ လုပ်လို့ ပိုက်ဆံပြေလည်ရင် အိမ်ကို သုံးလေးလ တစ်ခါလောက် ပြန်လို့ရတာ ပဲ။ လက်ဆောင်တွေ တပွေတပိုက်ဝယ်ပြီးတော့လေ”” ““အေးဟယ်...အဲဒီ လိုသာ တကယ်ဆိုရင် ပျော်စရာကြီး””

ဟုတ်သည်၊ လက်ဆောင်တွေ ပိုက်ပြီး အိမ်ပြန်လာကာ လိုသမျှငွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သော ဘဝ။ ထိုဘဝသည် မည် မျှချီမြီနီပြီး ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလိုက်မည် နည်း။ တွေ့ကြည့်ရုံနှင့် ပင် ပျော်လာသည်။

“နော်...သွားကြရအောင်နော်...အစ်မ”

““အဝေးကြီးကြီးသွားရမှာ ငါကြောက်တယ်ဟဲ့””

““အဟီး ကျွန်မလည်း နည်းနည်း ကြောက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် နှစ် ယောက် အတူသွားရအောင်လို့””

““ကြည့်သေးတာပေါ့ဟယ်””

စုနွယ်က တွေ့ တွေ့ ဝေဝေ ဖြစ်နေသည်။ သူ့အသက်က နှစ် ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းတော့ မအောင်သေး။ ဒီနှစ် ဖြေလျှင် လေးခါရှိပြီ ဖြစ်သည်။ မောင်လေးနှင့် ပင် အတန်းတူနေပြီ။ ဒီနှစ် ကုန်လျှင် မောင်လေးထက်ပင် အတန်း ငယ်သွားတော့မည် ထင်သည်။ မောင်လေးက တော် သည်။ စာလည်း ကြိုး စားသည်။ မောင်လေးကိုတော့ ပညာအပြည့်အဝပေးချင်သည်။

ဈေးထိပ်ရောက်တော့ သူတို့လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ နှင်းဆီမွှေးကတော့
ဂလောက်ဂလပ်နှင့် အသံမြည် နေသော ခုံဖိနပ်ကြီးကိုစီးရင်း ဆက်ထွက်သွားသည်။
သွားခါနီး မှာ ““သွားကြရအောင်ပါ အစ်မရာ”” ဟု ထပ်ပြောသွားသေးသည်။

စုန္ဒယ်သည် ဈေးထဲသို့ ခပ်စိုက်စိုက်ဝင်လာရင်း အမေ့ကို မြင်ယောင်နေသည်။
အမေ့မျက်စိတိမ်ကို ခွဲရခါနီး ပြီ ဖြစ်သည်။ ဒါက မိတ္တူကူးစက်ထက် ပိုပြီးအရေး ကြီးသည်။
အမေ ကတော့ ““ဒီလောက်အဝေးကြီးမ သွားပါနဲ့လား သမီးရယ်”” ဟု ပြောမည် ဖြစ်သည်။
““အမေစိတ်မချပါဘူး””ဟု တားမည် လည်း ဖြစ်သည်။ ဒီတော့လည်း သူက နှင်းဆီမွှေး၏
အစ်မပြောသလို ““ဒီလောက်တောင် လမ်းကြီးတွေ ဖြောင့်နေဖြူး နေတာ၊ ရေရောမြေရော
ဆက်နေတာပါ အမေရဲ့ ။ တစ်တိုင်းတည်း တစ်ပြည်တည်းဟာကိုဘယ်နေရာမှ
မဝေးပါဘူး””ဟု ပြန်ပြောရလိမ့်မည် ထင်သည်။

““ဘဲဥဘယ်လောက်လဲ ဟင်””

““ခုနစ်ဆယ်””

““ဟင်...တစ်လုံးကို ခုနစ်ဆယ်တောင် ဖြစ်သွားပြီလား အဒေါ်ကြီးရယ်၊
ဈေးတက်လိုက်တာနော်””

““အေး...ငါယူရတဲ့ခြံကိုက ဈေးတက်ရောင် :နေတာ၊ ငါတက်တာမဟုတ်ပါဘူး
ငါ့တူမရယ်၊ ပိုလည်း မမြတ်ပါဘူး””

စုန္ဒယ်က ဘဲဥရွေးရင်း သူ၏ တစ်လတာလုပ်အားခနှင့် ဘဲဥဘယ်နှစ် လုံးဝယ်၍
ရနိုင်မည် နည်းဟု စိတ်တွက်နှင့် တွက်ချက်နေမိလေသည်။

ငါးဆယ်သားစီ သုံးဦးလောက် ဆွဲသွားကြပြီဆိုတော့ ဈေးခုံပေါ်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွှရွ
ဖြစ်နေသော ငါးလည်း အတော် အတန် နည်းသွားသည်“အေးမွန်”

အဒေါ်ဝတုတ်၏ အသံက အချက်ပေးသော အသံ ဖြစ်သည်။ချက်ဆိုလျှင်
နားခွက်က မီးတောက်ပြီး ဖြစ်သော အေးမွန်ကလည်း ““ဟုတ်ကဲ့””ဟု ပြောလိုက်သော

အသံကမှ နောက်ကျသေးသည်။ လူ ကတော့ဆိုင်နောက်ဖက်တွင် ချထားသော စည်ပိုင်းပြတ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

စည်ပိုင်းပြတ်ထဲတွင် တိုးဝှေ့နေသော ငါးခူများ က မည်းမည်းလှုပ်နေသည်။ အေးမွန်က လုံချည်တိုတို ပြင်ဝတ်ကာ စည်ပိုင်းဘေးတွင် မှော က်ထားသော ဆန်ခါးကို လှမ်းပြီး ဆွဲယူလိုက်သည်။

““ကဲ...မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ် ဟေ့””

ဘာရယ်တော့မဟုတ်၊ ငါးတွေ ကို သတ်ရတိုင်း အေးမွန်က ထိုသို့ ရေရွတ်လေ့ရှိသည်။ အားလုံးသေကြရမှာ ဆိုပေမယ့်လည်း ဆန်ခါးထဲ အရင်ပါလာသော အကောင်က အရင်သေရမည် ကတော့ ကျန်းသေသည်မဟုတ်ပါလား။

““အရိုးပါဆူတဲ့ ပဲခူးငါးခူကြီးတွေ လေ။ အချဉ်ဆီပြန်ချက်မလား၊ ကြော်နှပ်ကလေးစားမလား။ စင်းကောကလေးလုပ်မလား။ နှစ် ထောင့် ရှစ်ရာတည်း။ ပုစွန်တွေ ဈေးပေါလို့ ဒီနေ့တစ်ရက်တည်း ဈေးချပေးတာနော်။ နှစ် ထောင့်ရှစ်ရာတည်း၊ ဝယ်ပြီး သိမ်းထား တန်တယ်””

အဒေါ်ဝတုတ်က တဖြဲဖြဲအော်ရင်း ချောင်းဆိုးနေသည်။ သူ့အသံကြီးကလည်း မောင်းကွဲကြီးလို အက်သံပါနေသည်။

သူတို့တွေ သေရတော့မည် ကို သိများ သိလေသလားမသိ။ ဆန်ခါးထဲမှ ငါးခူများ သည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တဖျတ်ဖျတ်ခုန်နေကြသည်။ အေးမွန်က သစ်သားတုတ်ကိုလှမ်းဆွဲကာ ဦးခေါင်းများ ကိုချိန်ရွယ်ပြီး တခွပ်ခွပ် ရိုက်လိုက်သည်။ စုပြုံလုံးထွေးနေတော့ အချို့အကောင်များ က ချက်ကောင်း မထိ။ ဒါလည်း တနည်းကောင်းသည်။

အားလုံး စင်းစင်းသေနေလျှင် ဝယ်သူက ကြိုက်သည် မဟုတ်။ သူများ သတ်နေလျှင်သာ ဟင်ကနဲဟယ်ကနဲ မျက်နှာလွှဲချင်သော် လည်း သူတို့ဝယ်တော့ သတ်ပြီးခါစ အကြောဆွဲနေသော အကောင်ကိုမှ လက်ညှိုး ထိုးတတ်ကြလေသည်။

ဈေးခန့်ပေါ်သို့ ဆန်ခါကို သွန်ချလိုက်တော့ သွေးရဲရဲသံရဲရဲ ငါးခုမည်း :မည်း :များ
က ကျွမ်းထိုးမှော က်ခန့်ကျသွားသည်။ လုံးဝမထိသေးသော အကောင်များ ကိုတော့
လက်ဆကောင်းကောင်းနှင့် တစ်ကောင်ချင်း လှမ်းရိုက်လိုက်ရသည်။ ခွပ်ကနဲ
ခွပ်ကနဲကြားနေရသော ဦးခေါင်းကွဲကြေသံသည် အေးမွန် လူမှန်းသိကာစကတည်းက
ထာဝစဉ်ကြားနေခဲ့ရသော အသံ ဖြစ်လေသည်။

အေးမွန်သည် ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါးစိမ်းတန်းတွင် ပျော်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။
သူ၏ အဖေနှင့် အမေသည် ဘယ်တုန်းက ဘာ ရောဂါ နှင့် ဘယ်လိုဆုံးပါးသွားကြသည်ကိုပင်
သူမသိ။ သူငယ်စဉ်ကတည်းက အဒေါ်နှင့် နေခဲ့ရသည်ကိုသာ မှတ်မိသည်။ အဒေါ်ဟု
ဆိုသော်လည်း ဦးလေးနှင့် မှစပ်ပြီးတော် ရသော အဒေါ် ဖြစ်သည်။ အဒေါ်က
နှုတ်လျှာကြမ်းပြီး အဆဲသန်သော်လည်း စိတ်သဘောထားမဆိုးလှ။ အေးမွန်အပေါ်တွင်
လည်းတွန့်တွန့်တိုတိုမရှိပေ။

ဦးလေးက သူငွေအိမ်တွင် ကားမောင်းပြီး အဒေါ် ကတော့ ဈေးထဲတွင်
ငါးရောင် :သည်။ ဒီတော့လည်း သူက အဒေါ်နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ရသည်။
အဒေါ်က ငါးရောင် :လျှင် သူက ငါးရိုက်၊ အဒေါ်က တောင်းကြီး ရွက်လျှင် သူက
တောင်းအသေးလေးရွက်ကာ အဒေါ်၏ လက်စွဲကျော် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဒေါ်က ကလေးတွေ
မွေးလာတော့လည်း သူ၏ မောင်ဝမ်းကွဲလေးများ ကို ခါးတစ်ခွင် ထိန်းကျောင်းရင်း
ငါးတန်းထဲတွင် ပင် တဝဲဝဲလည်နေရသူ ဖြစ်သည်။ ငါးညှီတောတွင် ကြီးပြင်းရသူမို့
ငါးညှိနဲ့မရလျှင်ပင်ထမင်းမမြိန်ချင်တော့ပေ။

ဦးလေးက သူ၏ သားအရင်းနှစ် ယောက် ကို ကျောင်း စပြီးထားတော့
အေးမွန်ကို အားနာသနားဟန်ရှိသည်။ ““ငါ့တူမကိုလည်း ဦးလေးစာတတ်အောင်
သင်ပေးပါဦးမယ်ကွာ”” ဟုပြောရှာသည်။ သူ့ချိုပိုးပြီး ထိန်းကျောင်းလာရသော မောင်လေးနှစ်
ယောက် က ကျောင်းနေပြီး စာဖတ်တတ်လာတော့ အေးမွန်လည်း စာတတ်ချင်သည်မှာ
တပိုင်းသေနေသည်။ သင်ပေးမည် ဟုလည်းပြောသည်။ သို့သော်
သင်ပေးသည့်စခန်းကိုတော့ ရောက်မလာခဲ့သည်မှာ ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ်ကာ

ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားသည်အထိပင်။

““နင့်ဦးလေး မရှိပေမယ့် အားမငယ်ပါနဲ့ဟယ် ငါတို့သားအမိတစ်တွေ ဒီလိုပဲ လုပ်ကိုင်စားကြတာပေါ့””

အဒေါ်က အားပေးရှာသည်။ အေးမွန်ကလည်း ဆယ့်သုံးနှစ် ပြည့်ပြီးပြီမို့ လောက်လောက်လားလား အကူအညီရနေပြီ ဖြစ်သည်။ အဒေါ်နှင့် သူ ငါးအတူရောင် :ကာ ထမင်းလေးနပ်မှန်နေပါလျက်နှင့် ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်သည် ကတော့ အဒေါ် ဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည်။ အေးမွန် ထိုသို့ပင် ပြောချင်သည်။ ဦးလေး ဆုံးပြီး သုံးနှစ် ပင် မပြည့်တတ်သေး။ အဒေါ် နောက်ယောက်ျား ယူသည်။

““သူက ဆိုက်ကားနင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ဆိုက်ကား ကိုယ်နင်းတာ။ အံ့နာကြေး ပေးစရာမလိုတော့ ကိုယ်လုပ်သမျှ ကိုယ့်ဖို့ပဲလေ။အရင် အိမ်ထောင်နဲ့လည်း သားသမီးမကျန်တော့ လူလွတ်ပဲပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ ပြောရှာပါတယ်။ နင့်သားသမီးဟာ ငါ့သားသမီးပဲပေါ့တဲ့၊ ငါတို့မှာ အထောက်အကူ အားကိုးရာမှမရှိတာ””

အဒေါ်က သူ့ယောက်ျားကြီးကို ကြိမ်နီပြီး အမွန်းတင်ရှာသည်။အေးမွန် ကတော့ ငိုနေသော မောင်လေးနှစ် ယောက် ကိုဖက်ပြီး သူပါရောပြီးမျက်ရည်ကျရလေသည်။

မည် သို့ပင်ဆိုစေ အဒေါ်၏ ယောက်ျားအသစ်သည် သူတို့၏ အိမ်ဦးခန်းသို့ အမြိုက်သား ရောက်လာခဲ့လေသည်။ အစောပိုင်း ကတော့အဒေါ်ကို ငွေတွေ ဘာတွေ အပ်ပြီး ဟုတ်မလိုလိုပင်၊ မောင်လေးနှစ် ယောက် ပင် အင်္ကျီအသစ် လွယ်အိတ်အသစ်ကလေးများ ရ၍ ပျော်ရွှင်တက်ကြွလာကြသည်။ ပြီးခဲ့သော နှစ် ကတော့ အဒေါ်ခမျာ လေဖြတ်ပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေသွားသည်။ ဖိဖိစီးစီးကုလျှင် ဒီထက်ကောင်းချင်လျှင် ကောင်းလာနိုင်မည် ဖြစ်သော် လည်း အေးမွန်တို့ မကုနိုင်ခဲ့ချေ။ စကားပြောနိုင်သော်လည်းခြေတစ်ဖက် လက်တစ်ဖက် ကောင်းစွာ မလှုပ်နိုင်တော့ချေ။ ထိုအချိန်ကစ၍ အေးမွန်တို့လည်း ကံဆိုးမိုးမှော င်ကျခဲ့ရလေသည်။

““အေးမွန်””

တစ်ဖက်ဆိုင်မှ ဂျပန်မက ငါးဖယ်ခြစ် ခြစ်နေရင်းမှ လှမ်းခေါ်သည်။

“မနေ့တုန်းက နင်တို့အိမ်မှာ ဆူညံပွက်နေတာပဲ ရန် ဖြစ်ကြတာလား။”

“ဟုတ်တယ်”

အေးမွန်က လက်ထဲမှ သစ်သားတုတ်ကို ဈေးခုံပေါ် အသာချလိုက်သည်။

တုတ်၏ ထိပ်ပိုင်းတွင် သွေးစ သွေးနတွေ ပေကုံနေသည်။ ဒီတုတ်နှင့် ဟိုလူကြီး၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဆကောင်းကောင်းနှင့် ရိုက်ခွဲလိုက်ရလျှင်ဟု တွေးပြီး သက်ပြင်းချမိသည်

ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

ဂျပန်မက မေးသည်။ အေးမွန်ဖြေသမျှကို အသေအချာမှတ်သားကာ

အပိုအမိုလေးတွေ လည်း အနည်းငယ်ထပ်ဆောင်းပြီး တစ်ဈေးလုံးတစ်ရပ်ကွက်လုံးသို့

ပြန်အောင်ဖြန့်ဝေပေးမည် ဖြစ်သည်။ ဒါ ကတော့ သူ၏ ဝါသနာမို့ တား၍ မရ၊

အေးမွန်ကလည်း မတားချင်ပါ။ ပြောချင်တာမှအရမ်းကို ပြောချင်နေသူ ဖြစ်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ ဂျပန်မရယ် ညကျရင်မူးတာပေါ့။ မူးပြီးတော့လည်း

ရမ်းတာပေါ့။ အခုတော့ ပါးစပ်တင်မကပဲ လက်ပါလာတယ်။ မနေ့တုန်းက ကျော်ကျော်ကို

အရက်ဝယ်ခိုင်းတယ်။ နောက်ပြီး ကြာလိုဆိုပြီး ဆူလိုက် ဆဲလိုက်တာ။ ကျွန်မကိုလည်း

ဝက်အူချောင်းကြော်ခိုင်းတယ်။ မီးသွေးမီးဖို ပြန်မွှေးနေရတာ မဂျပန်မရဲ့ ။ ဘယ်မှာ ချက်ချင်း

ရပါ့မလဲ။ အဲဒါကြာရကောင်းလားဆိုပြီး ဆဲပြန်ရော “အစိမ်းယူခဲ့ ဒီအတိုင်းစားမယ်၊

ဝက်အူချောင်းလည်း စားမယ်၊ လူသားလည်း စားမယ်” တဲ့...။ အိပ်ယာထဲကအဒေါ်က

သူနားကို ဖင်ဒရွတ်ဆွဲသွားပြီး အမဲခြောက်ကလေး သွားပေးတော့လည်း တွန်းပစ်လိုက်တာ

အဒေါ်ကို ပက်လက်လန်လဲရော...”

“အဲတော့...နင်တို့ ဝိုင်းမချကြဘူးလား။”

ဂျပန်မက မြှောက်ပေးသည်။

“ချ ချင်တာပေါ့တော် ”

အေးမွန်က နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားသည်။ သူ့ကိုလည်း အရက်ခိုးဝေသော မျက်လုံးကြီးများ နှင့် သိမ်းကြုံးကြည့်နေတတ်သည်မှာ ကြာပြီ။ အဝင်အထွက် တည့်တည့်တိုးလျှင်လည်း ရှောင်၍ လွတ်ပါလျက်နှင့် မရှောင်ဘဲအသားချင်း ပွတ်တိုက်လိုက် လက်မောင်းလှမ်းကိုင်လိုက်နှင့် မထိတထိလည်း လုပ်တတ်သေးသည်။ ဒါတွေ ကို သူ ဘယ်သူ့အား ပြောပြရမည် နည်း။

ဂျန်မက ငါးဖယ်ကောင်ဖြူဖြူကို အကောင်လိုက်ရေဆေးပြီးစဉ်းတီတုံးပေါ် တင်လိုက်သည်။ ငါးကို ဘယ်လက်နှင့် ဖိကာ ညှာဖက်လက်နှင့် ကိုင်ထားသော ဓားဦးချွန်ပါးပါးလေးကို ဗိုက်သားထဲသို့ ရှပ်ကနဲ ထိုးသွင်းကာ ဘေးတိုက်ခွဲချလိုက်သည်။ တစ်နေ့တုန်းက သူ့ပါးကို မထိတထိလှမ်းပုတ်ကာ ““ကောင်မလေး၊ ငါက နှင့်အသားစားချင်လို့ ဟိုမျောက်အိုမကြီးကို ယူထားတာနော်”” ဟု ပြောလိုက်သည်ကို ပြန်တွေ့ မိတော့ အေးမွန်၏ ခေါင်းထဲတွင် ဆူဝေလာသည်။ ထိုဓားဦးချွန်ပြားပြားလေးနှင့် ဟိုလူကြီး၏ ဗိုက်ကို ဘေးတိုက်ရှပ်ထိုးပြီး ငါးဖယ်ခွဲသလိုခွဲချလိုက်ရလျှင်... တွေ့ကြည့်ရုံနှင့် ပင် အရသာရှိလှသည်။

““သူ့အမေ လဲသွားတော့ အကြီးကောင်ကျော်ကျော်က မခံနိုင်ဘူး။ခင်ဗျားကြီး ကျွန်တော့် အမေကို မထိနဲ့ ဝင်အော်တယ်။ ဒီတော့ မင်းအမေကိုလည်း ထိမယ်၊ မင်းကိုလည်း ရိုက်မယ်ဆိုပြီး နားရင်းအုပ်ထည့်လိုက်တာခွေကနဲပါပဲ မဂျန်မရယ်””

““ဪ...ဒါကြောင့် ...ဒီလောက်ဆူညံနေတာကိုး””

ဂျန်မက ပြောစရာသတင်းအချက်အလက်များ ကို အပြည့်အစုံမှတ်သားနေသည်။ သို့သော် မပြည့်စုံနိုင်ကြောင်း အေးမွန်သိသည်။ အဒေါ်၏ ယောက်ျားကြီးက ““မင်းအစ်မကိုလည်း ယူမယ်”” ဟုဆက်၍ ပြောသေးသည်ကို ချန်ထားသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုမျှအထိ ပြောပြရမည် ကိုတော့သူရှက်သည်။

““တင့်တောင့်တင့်တယ် ရည်းစားလေး တစ်ယောက် လောက်ရှိရင်လည်း ယူလိုက်ရရင် ကောင်းပါရဲ့ ””

အေးမွန်က တောင့်တောင့်တတတွေ မိသည်။ သူနှင့် နီးစပ်သည်များ က
ဈေးထဲတွင် ထမ်းပိုးနေကြသော ဈေးကူလီကလေးများ သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို သွားယူလို
ကတော့ ဆင်းရဲတွင် :ထဲမှ တိုးမထွက်နိုင်ဘဲနစ်သည်ထက်သာ နစ်သွားမည် ကို အေးမွန်
သိသည်။

““အေးမွန်””

အဒေါ်ဝတုတ်က ချိန်ခွင်ထဲမှ ငါးများ ကို
ပလပ်စတစ်ဆန်ခါထဲသွန်ထည့်လိုက်သည်။ သေသည့် ငါးက သေ၊ တွန့်သည့် ငါးက တွန့်၊
ခုန်သည့် ငါးက ခုန်နှင့် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေကြသည်။

““ခေါင်းခွံခွာပြီး ဗိုက်ဖောက်ပေးပါတဲ့””

““ဟုတ်””

အေးမွန်က စဉ်းတီတုံးနှင့် ဓားကို လှမ်းဆွဲသည်။ ခုန်နေသည့်အကောင်ကို ဦးစွာ
ကောက်ယူပြီး ဓားနှောင့်နှင့် ထုလိုက်သည်။ အခုတော့ သူ့ခမျာ ဈေးကျွန် ဖြစ်နေရပြီ ဖြစ်သည်။
ဟိုဆိုင်ကအကူ လိုလျှင် လှမ်းခေါ်လိုက်၊ ဒီဆိုင်က အကူလိုလျှင်လည်း လှမ်းခေါ်လိုက်၊ နှစ် ရာမျိုး
သုံးရာမျိုး ပေးလိုက် ကြနှင့် ဆိုတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခြောက်ရာခုနစ်ရာလောက်တော့
ရတတ်သည်။

ဈေးကွဲခါနီး လျှင်တော့ ရတတ်သမျှလေးတွေ ဝယ်၍ တက်သုတ်ရိုက်ပြန်ကာ
အိမ်ကျမှ ချက်ရသည်။ သူတို့က ဖြစ်သလို ခြစ်ချက် စားလျှင် ရသော်လည်း
အဒေါ်ယောက်ျားကြောင့် ခက်လှသည်။ သူက ဟင်းကောင်းမှ စားချင်သူ ဖြစ်သည်။
ပိုက်ဆံပေးသည်ဟုဆိုသော်လည်း တကယ့် တကယ် သူပေးသော ငွေသည်
ဟင်းဖိုးပင်မလောက်ချင်။

““ဟဲ့...နင့်အဒေါ်ရော နေကောင်းရဲ့ လား””

ဈေးဝယ်သူ အတန်ငယ်ပါးသွားတော့ အဒေါ်ဝတုတ်က အမှတ်တရ မေးသည်။

အဒေါ်နှင့် ဒေါ်ဝတုတ်က တည့်ကြသည် မဟုတ်။ အဒေါ်ဖျေထွက်တုန်းက သူတို့နှစ်ဦးခဏခဏ ရန် ဖြစ်ကြသည်။ စောင်းကြ ချိတ်ကြ၊ ဆဲကြ၊ ဆိုကြသည်။ အခုတော့ အေးမွန်ကို ပင်တိုင်သုံးပြီး ငွေအများ ဆုံးပေးနေသူမှာ ဒေါ်ဝတုတ် ဖြစ်နေသည်။

““ခြေတစ်ဖက် လက်တစ်ဖက်မှ မလှုပ်နိုင်တာ။ ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ အဒေါ်ရယ်””

““အဲဒီ က ကျန်တဲ့ငါးနှစ် ကောင်ယူသွားလေ...နှင့်အဒေါ်ကို ကြော်ပေးလိုက် ...””

““အဒေါ်က စားမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ယောက်ျားကြီး မျိုးဖို့ ဆိုဖို့ချန်ထားမှာ ””
အေးမွန်က ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြောသည်။ အဒေါ်သာ ထိုယောက်ျားကြီးကို မယူခဲ့လျှင်၊ ယူခဲ့မိလျှင်လည်း ယခုကွာပစ်လိုက်လျှင်မည် မျှကောင်းလေမည် နည်း။

““အဒေါ်...ငါးနှစ်ရှိတော့ဘူးလား””

““အဲဒီ နှစ် ကောင်ပဲ ဒါတောင် ရောင် :ပြီးသား နင်က ဘယ်လောက်များများ လိုချင်လို့လဲ””

““တော် ပါပြီ၊ ငါးနှစ်ရှိရင်လည်း ငါးကြင်းဝယ်ခဲ့တဲ့။ မရှိတော့ဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ ဟိုဘက်ဆိုင်မှာ ငါးကြင်းရှိတယ်””သင်္ကြန်ဘောင်းဘီကားကားနှင့် ကောင်မလေးက တစ်ဖက်ဆိုင်သို့ ကူးသွားပြီး ငါးကြင်းဝယ်နေသည်။

““ဝယ်သူလည်း ပါးနေပါပြီ။

နှင့်စောစောပြန်ချင်ရင်ပြန်လိုက်လေ...နှင့်...ဖျေပြန်မှချက်ရမှာ မဟုတ်လား””

စိတ်လိုလက်ရနှင့် သဘောကောင်းနေသော ဒေါ်ဝတုတ်က ငါးနှစ် ကောင်အပြင် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ပါ ထပ်ပေးသည့်အတွက် အေးမွန်

အခန်း (၃)

ပျော်သွားသည်။ ။ ဂျပန်မလည်း ငါးဖယ်ရိုးတွေ ပေးလိုက် သည်။ ငါးဖယ်ရိုးနှင့် ငါးအူခါးကို အချိုရည်ထွက်အောင်ပြုတ်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်လေး ချက်ပေးလျှင် ကျော်ကျော်တို့ညီအစ်ကိုသာမက အဒေါ်လည်း ကြိုက်သည်မို့ အေးမွန်က အိမ်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဘာ ဝယ်လာလဲ”

သင်္ကြန်ဘောင်းဘီနှင့် ကောင်မလေးက သူ့ကိုလှမ်းမေးသည်။ ဘယ်အိမ်မှာ နေမှန်းမသိသော် လည်း ဈေးထဲမှာ ခဏခဏတွေ့နေကျမိုချက်မှန်း တန်းမိပြီး ဖြစ်လေသည်။

“မဝယ်ရပါဘူး၊ ဒီလိုပဲပိုင်းပေးလိုက် ကြတာ၊ အဒေါ်အရင်က ဒီဈေးထဲမှာ အရင်ကတည်းက ငါးရောင် :တာလေ။ အခုမှနေမကောင်းလို့မရောင် :နိုင်တော့တာ”

အေးမွန်က ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ငါ့အမေလည်း ဒီလိုပဲ၊ အသားတွေ ဝါပြီး ခဏခဏဖျားတယ်။ အဖေ ကတော့ တောင်ပေါ်မှာ ဝါးခုတ်တယ်”

“နင့်မှာ အဖေရောအမေရောရှိတယ်ပေါ့”

“အင်း...”

“ဟီ ကောင်းတာပေါ့ဟာ”

“ဒါပေမယ့် အတူမှ မနေရတာ ပဲ၊ ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းကသူများ အိမ်တွေ မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ။ အခုလည်း အဝေးကြီးမှာ သွားပြီးအလုပ်လုပ်မလို့”

“ဘာ အလုပ်လဲ”

“ဈေးတော့ရောင် :ရမှာ ပဲ အထည်လား ထမင်းလားတော့ မသိဘူး”

ဈေးထိပ်ရောက်တော့ အေးမွန်နှင့် ကောင်မလေး လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

အေးမွန်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဒေါ်ကထမင်းကြမ်းခဲကို ငါးပိရည်ဆမ်းပြီး စားနှင့် နေပြီ ဖြစ်သည်။ အေးမွန်က ငါးခူလေးကို ကမန်းကတန်းကြော်ပေးမည် လုပ်တော့ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ““ထားလိုက်ပါတော့ဟယ်... ညနေကျမှ သူ့ကိုကျွေးလိုက်”” ဟုပြောလေသည်။

““အဒေါ်ကသာ စေတနာပိုနေ၊ အဲဒီ လူကြီးက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး နော်၊ ကျွန်မကိုလည်း ထိကပါးရိကပါးနဲ့””

အေးမွန်က သွေးတိုးစမ်းကာပြောကြည့်တော့ အဒေါ်မျက်နှာထားက တည်ပြီး တင်းသွားသည်။ အေးမွန်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ ““ညီးကလည်း အိန္ဒြေရရနေမှပေါ့အေ”” ဟုပြောလေသည်။ အေးမွန် ဘာကိုမျှ ဆက်မပြောချင် တော့။

အဒေါ်၏ ယောက်ျားကြီးကလည်း မနေ့တုန်းက ဆဲလားဆိုလား၊ တွန်းလားထိုးလား လုပ်ထားမိသော ကြောင့် လားတော့ မသိ။ လေးငါးရက်လောက် အိမ်ပြန်မလာပေ။ သူ့အိမ်ပြန်မလာသည်ကို အေးမွန်တို့မောင်နှစ် မသုံးယောက် က ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေကြသော်လည်း အဒေါ်ခမျာမှာ တော့မျက်နှာ မကောင်းရှာ။

သူ့ယောက်ျား အမူးသမား၊ အဖိုးမတန် အမျိုး မမှန်ကြီးကို တမျှော်တည်း မျှော်နေလိုက်သည်မှာ လည်ပင်းပင် အတန်ငယ် ရှည်ထွက်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ဘကြီးထွန်းဇံ ကတော့အခြေအနေမှန်ကို နားလည်သည်။ ““ဒီအကောင် ဘာကြံနေလဲမှ မသိတာ။ တစ်ခုခုတော့ကြံနေမှာ ပဲ၊ လာတော့လာဦးမှာ ၊ နင်တို့မောင်နှစ် မတွေ့ လည်းသတိမလွတ်စေနဲ့”” ဟုပြောသည်။

ဘကြီးထွန်းဇံပြောသည်မှာ မှန်လှကြောင်း တစ်ပတ်လောက်နေတော့ လက်တွေ့ သိရသည်။ ကျော်ကျော်တို့ညီအစ်ကိုလည်း ကျောင်းသွားတုန်း အဒေါ်ကလည်း နေ့လည်ထမင်းစားပြီး တရေး တမော ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားတုန်း အဒေါ်ယောက်ျားရောက်လာသည်။ အေးမွန်က အိမ်နောက်ဖေးတွင် ပန်းကန် ဆေးနေစဉ်

ချွတ်နင်းပြီးဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် အေးမွန်ကို နောက်ဖက်မှ နေပြီး သိမ်း၍ ဖက်သည်။

“ဟောဒီမှာ အဒေါ်ရေ...ဘကြီးထွန်းခံရေ...ကြီးဒေါ်သန်းရေ လုပ်ကြပါဦး။”

အေးမွန်က အလန့်တကြား အော်သည်။ သူက အေးမွန်၏ ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်သည်။ အေးမွန်က ရုန်းရင်းကန်ရင်း ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် လက်တစ်ဖက်က မီးဖိုဘေးမှ ငံပြာရည်ပုလင်းကို လှမ်းပြီး စမ်းလိုက်မိသည်။ ဒီတော့လည်း ငံပြာရည်ပုလင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး လက်ပြန် ရိုက်ချလိုက်သည်။ သူက လက်နှင့် ဆီးခံလိုက်၍ ခေါင်းကိုမထိသော်လည်း ပုလင်းကွဲကာ သူ့လက်တွင် ရှသွားသည်။ ငံပြာရည်တွေ လည်း ဖိတ်စဉ်ကာ ရွှဲစိုသွားသည်။

အေးမွန်က ပုလင်းဖင်ပြတ်ကိုကိုင်ကာ သူ့ကို ချက်ချင်း လှည့်ပြီးရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ကို ပုလင်းပြတ်နှင့် ဆောင့်ထိုးရန်ကြိုးစားရင်း ဖြတ်ကန်တွေ့လိုက်သော ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကိုပါ ဘယ်ဘက်လက်က လှမ်းပြီး ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကျားမလေးလို မာန်ဖီပြီး အတင်းရှေ့တိုးလာသော အေးမွန်ကို သူက ကြောက်လန့်တကြားကြည့်ရင်း အမူးပြေသွားပုံရသည်။ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်း “မအေးမြင့်ရေ...နှင့်တူမ ငါ့ကိုသတ်နေပြီ” ဟု အော်သည်။

သူတို့အိမ်ကလည်း မီးဖိုပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့ခန်းမို့ နောက်ဆုတ်စရာနေရာက ဘာမျှမရှိ။ အိမ်ရှေ့ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးပြီးလျှင် လှေကားထစ်သာရှိတော့သည်မို့ အေးမွန်ကို ကျောမခိုင်းရဲသော အဒေါ်ယောက်ျားက လှေကားမှ နောက်ပြန်ကျသွားသည်။ ဒေါသစိတ်တွေ မွန်ထူနေသော အေးမွန်ကပါသူ့နောက် ထပ်ချပ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဝန်းကန် ခုန်ချသည်။

“အမယ်လေး လာကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး အရပ်ကတို့ရေ...ကယ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မယောက်ျားကို အေးမွန်သတ်နေပါပြီ”

ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော အဒေါ်၏ အသံကို ကြားရသည်။ အဒေါ် အော်လိုက်သည်မှာ သူ့ယောက်ျားကြီးအတွက်သာမကအေးမွန်ပါ ကံကောင်းဖို့

ဖြစ်သွားလေသည်။ အဒေါ်၏ အသံကို မကြားမိလို့ ကတော့ ထိုလူကြီး၏ ခေါင်းကို ငရုတ်ကျည်ပွေ့နှင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထုထောင်းထုပြီး လူသတ်မှု ကျူး လွန်မိတော့မည် ဖြစ်သည်။

အေးမွန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ယာထဲမှ ဒရွတ်ဆွဲပြီး ထလာသော အဒေါ်က အိမ်ဝရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အေးမွန်ကို လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ဟစ်နေသည်။

““ဟဲ့...ကောင်မ ထွက်သွား။ ငါ့အိမ်ပေါ်က အခုဆင်းသွား””

အေးမွန်သည် သူ့ကိုနှင့် ချနေသော အဒေါ်အား တွေ့ တွေ့ ဝေဝေကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ခါးခါးသီးသီး နာကျင်လာသည်။ အေးမွန်ခေတ္တမျှ ငိုငိုသွားစဉ် အဒေါ်ယောက်ျားကြီးက မြေပေါ်မှ လူးလဲထကာ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် ဆုတ်သွားပြီး လွတ်လောက်သော နေရာရောက်တော့ တချိုး တည်း လှည့်ပြေးသွားသည်။

““ကိုမင်းနိုင်...အို...ကိုမင်းနိုင် ဘယ်သွားမလို့လဲ””

အဒေါ်က သူ့ယောက်ျားကို တကျော်ကျော်အော်ခေါ်သည်။

ဟိုကလှည့်မကြည့်တော့ အေးမွန်ဘက်လှည့်ကာ

““နှင့်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲမအေးအေးမွန်ရဲ့ ၊ ကျေးဇူးရှင်မရဲ့ ”” ဟုအော်သည်။

““တောက်...””

အေးမွန်က သူ့လက်ထဲမှ ပုလင်းပြတ်နှင့် ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကို မြေကြီးပေါ်သို့ တအားလွှဲပေါက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ချာကနဲ လှည့်ကာထွက်လာခဲ့သည်။

ခါးသည်းနာကျင်ကြေကွဲမှု က သူ၏ သံယောဇဉ်ကြီးကိုတောက်ကနဲနေအောင် ဖြတ်ချလိုက်သည်။ ကျော်ကျော်နှင့် ဇော်ဇော်ကို မြင်ယောင်မိတော့ ရင်ထဲမှာ မချို ကျောင်းပြန်လာလျှင် ““အစ်မရော””ဟု ရှာကြတော့မည် ။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မည် နည်း။ သူတို့သည် အမေအရင်းနှင့် သားအရင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

““နေရစ်ခဲ့ကြတော့ မောင်လေးတို့ရေ””

အေးမွန်စိတ်ထဲမှပြောရင်းဝေကျလာသော မျက်ရည်များ ကို လက်နှစ် ဖက်နှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ နေပူကျကျတွင် ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားနေရင်း အေးမွန်သည်

““ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”” ဟု သူ့ကိုယ်သူ အထပ်ထပ်ပြန်မေးနေမိသည်။ သို့သော်

လည်း အဖြေမရှိချေ။ နောက်တော့ မန္တလေးမှ အဒေါ်ဝမ်းကွဲကို သတိရသည်။ ကောက်ရိုးမျှင်ကလေးပင် ဖြစ်စေတော့၊ ထိုကောက်ရိုးမျှင်ကလေးကိုပင် ဆွဲရတော့မည် ။ အဒေါ်ဆီသို့ သွားချင်သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုသွားရမည် နည်း။

သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း စုတ်ပြတ်ညစ်ပတ်နေသည်။ ဆံပင်တွေ ဖွာရရာ ကျကာ ငုံ့ပြာရည်စော်လည်း နံစော်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့အဒေါ်ဝတုတ်ကို သတိရသည်။

““နင်...ဘာလုပ်မလဲ””

အဒေါ်ဝတုတ်က မေးသည်။

““မန္တလေးမှာ ဦးလေးရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကျွန်မနဲ့ဆို ကြီးဒေါ်တစ်ဝမ်းကွဲတော် တာပေါ့။ အပျိုကြီးပဲ...ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက ရန်ကုန် လာဖူးတယ်။ သူနဲ့လာနေဖို့လည်း ခေါ်ဖူးတယ်။ သူ့ဆီ လိုက်သွားမယ်””

““မန္တလေးမြို့ က အကျယ်ကြီး ဟဲ့...နင်က သူ့ကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီးရှာမှာ လဲ””

““သူက ဆေးရုံကြီးမှာ လူနာစောင့်လုပ်တာလေ။ ဒေါ်မြလို့ မေးလိုက်ရင် လူတိုင်းသိတယ်တဲ့””

““ကဲ...အဲဒီ ရောက်တော့ နင်ဘာလုပ်မလဲ””

အဒေါ်ဝတုတ်က စိုးရိမ်နေရှာသည်။

အေးမွန်ကိုယ်တိုင်လည်းပြောမယ့်သာပြောနေရသော်လည်း မန္တလေးရောက်ပြီးမှ ဒေါ်မြကို ရှာမတွေ့လျှင် ဘာဆက်လုပ် ရမည် နည်း။ စဉ်းပင် မစဉ်းစားရဲ။ အဒေါ်ဝတုတ်ကများ ““ငါနဲ့ လာနေလှည့်လေ””ဟု ပြောမလားဟု မျှော်လင့်နေမိသော်လည်း သူ့အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းမှာ

သူ့မိသားစုအပြည့်မို့ ပြောချင်လျှင်တောင် ပြောနိုင်အားမရှိသည်ကိုတော့ သိပြီးသားပင်။

““အဲဒီ ရောက်တော့လည်း သူ့လိုပဲ လူနာစောင့်ရင်စောင့် မစောင့်ရရင်လည်း တံမျက်စည်းလှည်း အမှိုက်သိမ်း၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာ ပေါ့အဒေါ် ဝတုတ်ရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ တဝမ်းတခါးတော့ ကျွန်မရှာစားလို့ရမှာ ပါ””

အေးမွန်က အားတင်းပြီး ပြောသည်။

““နင့်အဒေါ်ကိုရှာမတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ””

““အို...ဆေးရုံကြီးရောက်ရင် လူတိုင်းသိပါတယ်ဆိုမှ တွေ့မှာ ပါ။မဂျပ်နီမကလဲ””

သို့နှင့် ပင် အေးမွန်သည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။အေဝတုတ်နှင့် တကွ ငါးသည်များ က သူ့အတွက်လမ်းစရိတ်ကို စုပြီးပေးလိုက်ကြသည်။

အနီရောင် ရထားကြီး တွဲ ထိုးလာတော့ ရထားပေါ်ကို ကြောက်ကြောက်နှင့် တက်ခဲ့ရသည်။ သူ့နေရာတွင် သူ ကုတ်ချိချိလေး ထိုင်ရင်း အေးမွန်သည် မျက်စိသူငယ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုနောက်တော့ စိတ်ထဲတွင် တတ်သမျှ ဘုရားစာတွေ ရွတ်ရင်း မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်သည်။

““ဟယ်...နင့်ဘယ်သွားမလို့လဲ””

သူ့ပုခုံးကို တစ်စုံတစ်ဦးကပုတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် က သူ့ကိုရယ်ပြနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ခေတ္တစဉ်းစားပြီးမှ ဈေးထဲသို့ လာတိုင်း သင်္ကြန်ဘောင်းဘီကားကားကြီး ဝတ်လာတတ်သော စုတ်တုတ်ပြတ်တတ် ကောင်မလေး ဖြစ်သည်ကို မှတ်မိလိုက် သည်။ အခုတော့ အင်္ကျီပန်းရောင် ၊ ထဘီပန်းရောင် အပွင့်စိတ်စိတ်လေးနှင့် ခေါင်းတွင် လည်း ပန်းရောင် ကလစ်လေး ညှပ်ကာလှတပတလေး ဖြစ်နေသည်။

““ငါ မန္တလေးသွားမလို့””

““ဟင်... တစ်ယောက် ထဲလား...”

““အေး... တစ်ယောက် ထဲပဲ... နင်ရော ဘယ်လဲ...”

အေးမွန်က ဆွေမျိုး အရင်းအချာတွေ့ရသလို ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။
အားတွေ တက်သွားသည်။

““တစ်ယောက် တည်း ဘာသွားလုပ်မလို့လဲဟင်၊ ဒီမှာ ကြည့် ဒီအစ်မကိုရော
နင် သိတယ်မဟုတ်လား၊ မိတ္တူကူးဆိုင်ကလေး၊ သူက ငါနဲ့အတူ လိုက်လာတာ၊ ဟိုမှာ
အလုပ်လုပ်ကြမလို့လေ။ ဒါက ငါ့ရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲ၊ အစ်မက ငါတို့ကို လာခေါ်တာ။ ဟိုကျတော့
အထည်ရောင် :တဲ့သူက ရောင် :၊ ထမင်းရောင် :တဲ့သူက ရောင် :၊ လုပ်ကြရမှာ တဲ့။

နင်ရော... မန္တလေးမှာ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ငါတို့နဲ့ အတူလိုက်ခဲ့မလားဟင်။
နယ်စပ်မှာ ဈေးရောင် :ကြရအောင်လေ။ အခုတော့ သူများ ဆီမှာ လုပ်၊ အရင်းအနှီးလေးရတာ
တော့လည်း ဟီ...ဟီ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လုပ်ရမှာ ပေါ့၊ နင်ရော ဟိုမှာ ဘာလုပ်မှာ လဲ... ငါတို့နဲ့
အတူလိုက်ခဲ့မလား...ဟင်””

ကောင်မလေးက သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း စကားကို ရေပက်မဝင်အောင်
ပြောနေသည်။ မိတ္တူကူးဆိုင်မှ အစ်မလေးကိုလည်း အေးမွန်မြင်ဖူးနေသားပင်။
ကောင်မလေး၏ အစ်မဝမ်းကွဲ ကတော့ ချမ်းသာပုံရသည်။ ခေတ်လည်း ဆန်သည်။
ရယ်ဒီမိုကရေစီ ပွင့်အိအိပျော့ပျော့လေးကို ဝတ်ထားရာ ကြည့်၍ ကောင်းလှသည်။ ဆံပင်ကို
အညိုရောင် ဆိုးပြီး ကောက်ထားသော်လည်း ဖြန့်မချဘဲ နောက်ဖက်တွင် ခပ်ရွရွလေးစုကာ
စည်းထားသည်။ အစစ်လား အတုလားတော့ အေးမွန်မသိ၊ သူ့နားတွင် ပန်ထားသော
ကျောက်စိမ်းနားကပ်နှင့် လောကကသီး၊ လက်စွပ်တို့မှာ ဆင်တူ ဖြစ်လေသည်။

နောက်ပြီး ရွှေလက်ကောက်တွေ ဆင့်ဝတ်ထားရာ သူ့လက် လှုပ်လိုက်တိုင်း
ရွှေနှင့် ရွှေချင်း ထိခတ်သံက ချင်ကနဲချင်ကနဲမြည် သွားသည်။ အေးမွန်၏ နားထဲတွင် တော့
ထိုချင်ချင်သံလေးက သာယာလှသည်။ သူက အေးမွန်ကို အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်ကာ
ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အာလူးကြော်ထုပ်ကို

““ရော...ညီမလေး စားဦး””ဟု ဆိုကာ လှမ်းပေးသည်။

ရထားကြီးက ငြိမ့်ကနဲ ယိမ်းကာ စတင်ပြီး ထွက်ခွာလာသည်။ ဂျိန်းဂျိန်း ဂျတ်ဂျတ် ဖြစ်သွားသည့် အတူ အေးမွန်၏ ရင်ခုန်သံသည်လည်း စည်းချက် ကျကျနှင့် တဖြည်းဖြည်းမြန်လာသည်။ ဘဝစာမျက်နှာအသစ်သည် သူ့ကိုစောင့်၍ ကြိုနေပြီ...။

တောင်တွေ ချောက်တွေ ကိုလည်း ကျော်ခဲ့ပြီ၊ မြစ်တွေ ချောင်းတွေ ကိုလည်းဖြတ်ခဲ့ပြီ။ ကားကလေး ကတော့ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

အေးမွန်နှင့် နှင်းဆီမွှေးက တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် မှီကာ အိပ်ပျော်နေကြသည်။ စုစုပေါင်း ကတော့ ရိပ်ကနဲရိပ်ကနဲကျန်ခဲ့သော ထင်းရှူးပင်များ ကို ငေးမောကြည့်ရင်း အမေ့ကို သတိရနေသည်။ အမေက သူထွက်လာသည်ကို လုံးဝသဘောမတူပေ။

““ငွေဘယ်လောက်ရတယ်ပြောပြော၊ အမေ့ရဲ့ မျက်စိကွယ်ရာ၊ နားကွယ်ရာကို ရောက်သွားမှာ အမေသဘောမတူဘူးသမီး”” ဟူသော စကားကို အတွင် ပြောခဲ့သည်။ သမီး ဒီတစ်ခေါက်တော့လိုက်သွားကြည့်မယ် အမေရယ်၊ သုံးလေးလနေလို့မှ အဆင်မပြေရင် ပြန်လာမှာ ပေါ့၊ သမီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်။ အမေမိတ်ချပါ””ဟု ရေးခဲ့သော သူ့စာကလေးကိုတော့ ညနေစောင်းပြီး သူပြန်မလာသော အခါမှ အမေဖတ်မိမည် ဖြစ်သည်။

““သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါအမေရယ်...ဒီလိုမှထွင်းဖောက်ပြီးမထွက်ရင် မကြိုးစားရင် ခုံရင်းဘဝကနေ တက်နိုင်မှာ မဟုတ်လို့ စွန့်စားရတာ ပါ...”” စုစုပေါင်းစိတ်ထဲမှ ပြောနေမိသည်။ ““ညီမလေးက အိမ်လွမ်းနေပြီလား””

အစ်မကြီးက ကားရေခန်းမှ ငဲ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ““လွမ်းတာပေါ့ အစ်မကြီးရယ်...ကျွန်မက အိမ်နဲ့တစ်ခါမှ ခွဲဖူးတာမဟုတ်ဘူး...””

““ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ ဟယ်””

အစ်မကြီးက ပင်စိမ်းသီးတစ်ထုပ်လှမ်းပေးသည်။ ပါးပါးလှီးပြီးဆေးသကြား၊ ငရုတ်သီးမှုန့်များ နှင့် နယ်ထားသော ပင်စိမ်းသီးထုတ်များ ကိုစုနွယ် ကြိုက်သည်။ ဒျိုဒျိုချဉ်ချဉ် ဖန်ဖန် စပ်စပ်အရသာသည် အိပ်ငိုက်ပြေပြီး မျက်လုံး ကျယ်သွားစေတတ်သည်။

““မိုးချပ်ခါနီး မှ ရောက်မှာပဲ””

““ဝေးတယ်နော်””

ရာသီဥတုက မြေပြန့်တုန်းကနှင့် မတူတော့ဘဲ စိမ့်ပြီးအေးလာသည်။ စုစုနွယ်က အနွေးအကိုိုလေးတစ်ထည်ပါသော်လည်း နှင်းဆီမွှေးနှင့် အေးမွန်က ပါမလာကြ။

““အရင်တုန်းက ဒီလမ်းတွေ မှာ အခုလို အေးအေးချမ်းချမ်း လွတ်လွတ် လပ်လပ်သွားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ နယ်မြေကလည်း ကြမ်း၊ လမ်းတွေ ကလည်း ကြမ်းတယ်လေ၊ အခုတော့ နယ်မြေက အေးချမ်းလာပြီးလမ်းတွေ ကလည်း ဖြောင့်နေ ဖြူ၊ နေပြီဆိုတော့ သွားရလာရ၊ ရောင် ရဝယ်ရတာ သိပ်ကောင်းလာတယ်””

အစ်မကြီးက ရှင်းပြသည်။

““ညီမလေးတို့လို အလုပ်လာလုပ်တဲ့သူတွေ ကုန်ရောင် ကုန်ဝယ်လုပ်တဲ့သူတွေ လည်း အများ ကြီးပဲ””

““ကျွန်မတို့ ထမင်းရောင် ရမှာ လား အစ်မကြီး””

စုစုနွယ်က မေးတော့ အစ်မကြီးက ခေတ္တငြိမ်သွားလေသည်။ အခုနီးလာသော နှင်းဆီမွှေးက ““ကျွန်မ အကုန်ချက်တတ်တယ်၊ မြန်မာထမင်းဟင်းတွေ ပေါ့၊ ယိုးဒယားစာတွေ တရုတ်စာတွေ ကိုတော့ အစ်မကြီး သင်ပေးနော်”” ဟု ဝင်ပြောသည်။

““အဲဒါကို ပြောမလို့ပေါ့””

အစ်မကြီးက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ““အစ်မလည်း ထမင်းရောင် တာ အပြုံ င်အဆိုင်တွေ အရမ်းများ လာတော့ အရင်တုန်းကလောက် ရောင် လို့မကောင်းတော့ဘူး။ နှင်းဆီလေးက စိတ်အားထက်သန်နေလွန်းလို့သာ ခေါ်လာရတာ ””

““ဟင်...အစ်မပြောတော့ အရမ်းရောင် :ကောင်းတယ်ဆို””

““ဟုတ်တယ်၊ ရောင် :ကောင်းတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊

*

အခန်း (၄)

တစ်နေ့တုန်းက မီးလောင်တာ ဆိုင်တစ်ခြမ်းပါသွားလို့တဲ့”

“ဟော...တော် ”

အစ်မကြီး၏ မျက်နှာက ခပ်ညှိုး ညှိုး ဖြစ်သွားသည်။

“လမ်းမှာ နားပြီး ညီမလေးတို့ ထမင်းစားနေတုန်းက အစ်မကြီးယောက်ျားဆီကို တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်လေ အဲဒီ တုန်းကမှ သိရတာ ”

ဟုတ်သည်၊ အရသာအပြောင်းအလဲလေးမို့ သူတို့တစ်တွေ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် စားကောင်းနေခိုက် အစ်မကြီး တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ သူတို့ ထမင်းစားနေသော နေရာနှင့် အစ်မကြီး တယ်လီဖုန်း ဆက်နေသော နေရာ မဝေးလှသဖြင့် စကားပြောသံကို အကုန်လုံးကြားရသည်။

သို့သော် တစ်လုံးမျှ နားမလည်။ အစ်မကြီးပြောနေသည်မှာ မြန်မာစကားမဟုတ်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ နှင်းဆီမွှေး ကတော့ ““အစ်မကြီးက ဒီဘက်ရောက်နေတာ ဆယ်နှစ် ကျော်နေပြီဆိုတော့ ဒီဘက်က စကားတွေ အကုန်တတ်တယ်ဟ”” ဟုပြောသည်။

““ညီမလေးတို့သိရင် အလကားနေရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြမှာ စိုးလို့မပြောတာ။ အစ်မကြီးဆိုင်က ချက်ချင်း ပြန်ဖွင့်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး””

““ဟင်...ဒါဆို...ကျွန်မတို့””

ဒါပေမဲ့သူတို့သုံးဦးလုံး စိတ်တွေ ပူသွားကြသည်။အစ်မကြီးက ဆိုင်မဖွင့်နိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ သူတို့တွေ ဘာလုပ်ကြရမည် နည်း။ နောက်ပြီး စုနွယ်၏ စိတ်ထဲတွင် တစ်ချက် ထင်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အစ်မကြီးက သူ့ယောက်ျားနှင့် စကားပြောတာ မြန်မာလို မပြောဘူးလား၊ သူ့ ယောက်ျားသည် မြန်မာလို မတတ်သည့်သူလား၊

ဆိုင်ကြီးတစ်ခြမ်းလုံး မီးလောင်သွားတာကို အစ်မကြီးက အိမ်နွှဲမပျက်နေနိုင်သလား။

““ပစ္စည်းသင်္ဘောရ လူသင်္ဘောရပဲလေ၊ အစ်မ ဒီရောက်တုန်းက လက်ချည်းပဲ ရောက်လာတာ။ ပစ္စည်းဆိုတာ ဆုံးရှုံးတတ်တာပဲဟာ။ ကြိုး စားပြီးရှာရင်လည်း ကိုယ့်ဆီပြန်ရောက်လာတာပဲ၊ အစ်မ ကတော့ သိပ်ပြီး တွယ်တာ စုံမက် မနေပါဘူး။”

သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသော စုန္တယ်ကို အစ်မကြီးက ခပ်အေးအေးလှမ်းပြောသည်။
စုန္တယ်၏ သံသယသည်လည်း အတန်ငယ်ပြေပျောက်သွားသည်။

““ဒီမှာ အလုပ်တွေ က ပေါပါတယ် ညီမလေးတို့ ဟိုဘက်ကမ်းကူးပြီး အလုပ်လုပ်ရင်လည်း ရတာ ပဲ။ အဲဒီ မှာ က ပိုပြီးတော့တောင် ရသေးတယ်။ အစ်မကြီး ဆက်သွယ်ပေးမှာ ပါ...ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့။”

““ဟိုဘက်ကမ်းဆိုတာ ဘာလဲဟင် အစ်မကြီး။”

အေးမွန်က မေးသည်။ သူက ရန်ကုန်၏ ဟိုဘက်ဆိုလျှင် မှော် ဘီ၊ တိုက်ကြီးလောက်ကိုပင် ရောက်ဖူးသူမဟုတ်။ မန္တလေးကို ကြားဖူးသော်လည်း လားရှိုး၊ မူဆယ်၊ နမ်းခမ်း၊ ကျိုင်းတုံ၊ တာချီလိတ်၊ မဲဆောက်ဆိုတာတွေ ကို အခုမှကြားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ““ဟိုဘက်နိုင်ငံလေ...”

““ဪ...”

ခေါင်းလေးတငြိမ့်ငြိမ့်နှင့် ““ဪ...” ဟုသာ ပြောလိုက်ကြသော်လည်း ဟိုဘက်နိုင်ငံ၊ ဒီဘက်နိုင်ငံဟူသော အတွေးတွေ သူတို့၏ ခေါင်းထဲတွင် မရှိပေ။ အလုပ်လုပ်တာပဲဟာ ဘယ်မှာ လုပ်လုပ် အတူတူပေါ့ဟူသော အတွေး ကိုသာ သူတို့တွေ တတ်ကြသည်။ အကယ်၍ တစ်ဖက်နိုင်ငံ၏ ပိုင်နက်ထဲသို့ ရောက်သွားလျှင် အမိနိုင်ငံ၏ အရိပ်အာဝါသအောက်မှ ကင်းလွတ်သွားပြီဆိုသည်ကိုလည်း သူတို့မစဉ်းစားတတ်။ မစိုးရိမ်တတ်ကြပေ။ အစ်မကြီးပြောသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ မှာ င်ရီပျိုးမှပင် ရောက် ကတော့သည်။ သူတို့တွေ လည်း ခရီးပန်းကာ နုံးနေပြီ ဖြစ်သည်။ အစ်မကြီးက သူတို့ကို ရေဆိပ်ကိုတန်းခေါ်လာပြီး စက်လှေစီးကာ မြစ်ကူးကြရပြန်သည်။

““ဒီချောင်းကလေးက ကူးလိုက်ရင် ဟိုဘက်နိုင်ငံ ရောက်သွားတာပဲ။ ဟိုဘက်က လူတွေ လည်း ဒီဘက်မှာ အများ ကြီး၊ ဒီဘက်က လူတွေ လည်း ဟိုဘက်မှာ အများ ကြီး၊ ဒီလိုပဲ ကူးလူးလုပ်ကိုင်နေကြရတာ ။ အစ်မကြီးလည်း ဒီကိုရောက်စတုန်းက ဟိုဘက်နဲ့ဒီဘက်ကူးနေရတာ ပဲ။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း ကြိုး စားရင်းနဲ့ အဆင်ပြေလာရတာ ””

အစ်မကြီးက အပြောကောင်းသည်။

““ညီမလေးတို့တွေ့တဲ့အတိုင်း ဒီဘက်မှာ က စတိုးဆိုင်တွေ စားသောက်ဆိုင်တွေ ၊ ဟိုတယ်တွေ အများ ကြီးရယ်။ အလုပ်အကိုင်တွေ လည်းပေါတယ်။ ညီမလေးတို့ကို နက်ဖြန်ကျရင် အလုပ်ရှင်တွေ ဆီမှာ အပ်ပေးလိမ့်မယ်””

““ဘာ အလုပ်ရှင်တွေ လဲ...ဟင်””

““အများ အားဖြင့် တော့ အစားအသောက်ဆိုင်တွေ ၊ အလှကုန်ဆိုင်တွေ ၊ အင်္ကျီဆိုင်တွေ အထည်ဆိုင်တွေ ပေါ့””

““ဒီလိုဆို ကျွန်မတို့ အတူတူမလုပ်ရဘူးလား ဟင်””

အေးမွန်က စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။ သူက ငါးတွေ ကိုသာ သတ်ရဲဖြတ်ရဲခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ စာမတတ်ဘူးဟူသော အငုံ့စိတ်က ရှိနေတော့ လူတောကိုတော့ ရဲရဲမတိုးရဲ၊ လူတွေ ကို သူကြောက်သည်။

““ဒါ ကတော့ အလုပ်ရှင်က သုံးယောက် ရင်လည်း သုံးယောက် ခေါ်ရင် ခေါ်မှာ ပါ။ သူတို့လာရင် လှလှပပ၊ ပြုံး ပြုံးချိုချိုလေးနေ၊ မျက်နှာလေးတွေ ကိုရွှင်ရွှင်ချိုချိုထား ဟုတ်လား””

အစ်မကြီးက သင်သည်။ စုန္တယ် ခေါင်းငြိမ့်သည်။ မည် သည့်အလုပ်ရှင်သည် မရွှင်မပြ ညှိုး လှနေသော အလုပ်သမားကို လိုချင်ပါမည် နည်း။ ဒါကိုတော့ သူတို့နားလည်ပါသည်။

““အစ်မကြီးရဲ့ အသိအိမ်က ကျဉ်းတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မရှိဘူး။

ညီမလေးတို့ ကောင်းကောင်းအိပ်ရအောင် တည်းခိုခန်းမှာ နေခဲ့ကြ။ အစ်မကြီး
မနက်ကျတော့ စောစောလာခဲ့မယ်””

အစ်မကြီးက သူတို့သုံးယောက် ကို တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ လိုက်ပို့သည်။
ခေါက်ဆွဲကြော်သုံးထုပ်လည်း ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ သူတို့အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့
ဆယ်နာရီကျော်နေပေပြီ။ နှစ် ယောက် အိပ် ခုတင်တစ်လုံးတည်းသာရှိသော်လည်း
သူတို့သုံးယောက် အတူအိပ်လိုရသည်။ ခုတင်ဘေးတွင် မှန်တင်ခုံရှိသည်။

““မှန်ကြီးက အကြီးကြီးပဲတော့””

အေးမွန်က ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင် သူ့ကိုယ်သူ
ရှေ့ကြည့်လိုက်နောက်ကြည့်လိုက်၊ ဘယ်လှည့်ကြည့်လိုက် ညာလှည့်ကြည့်လိုက်နှင့် အူမြူး
နေသည်။

နှင်းဆီမွှေး ကတော့ မွေ့ရာအထူကြီးပေါ်တွင် လူးလိုမ့်ရင်း ““ပါရာရာ ...ရား
ရာဘုံ၊ ပါရာရာရား ရာဘုံ”” ဟုအော်နေသည်။ မွေ့ယာကြော်ငြာထဲမှ
အိန္ဒြာကျော်ဇင်အမူအယာမျိုး လုပ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မျက်နှာလုံးလုံးနှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်၊
မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် ပြောင်စပ်စပ်လုပ်ပြနေသော နှင်းဆီမွှေးသည် ကလေးလေး
တစ်ယောက် လို ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

““နှင်းဆီမွှေးရယ်...နင် ကတော့ ပျော်နေတာပဲ””

စုစုနွယ်က ပြောသည်။

““ဟင်...အစ်မရော မပျော်ဘူးလား။ အခု ကျွန်မတို့

နိုင်ငံခြားရောက်နေကြတာလေ””

သူပြောသည့် နိုင်ငံခြားကို တရားဝင်ရောက်ရှိနေခြင်းမဟုတ်ဘဲစက်လှေနှင့်
ခိုးဝင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်ကို နှင်းဆီမွှေး နားမလည်ပေ။ သူများ တိုင်းပြည် သူများ နိုင်ငံ၊ သူများ
၏ ဥပဒေအောက်သို့ တရားမဝင်ခိုးဝှက်ပြီးရောက်ရှိနေရခြင်းသည် မည် မျှမျက်နှာငယ်ပြီး

မည် မျှအန္တရာယ်ကြီးကြောင်းကိုလည်း သူမသိပေ။ နက်ဖြန်မနက်ကျလျှင် အစ်မကြီး ရောက်လာမည် ။

ကုန်တိုက်ကြီးတွေ ပန်းခြံကြီးတွေ ဆီသို့ လှလှပပ ကျော့ကျော့မော့မော့လေးလျှောက်ပြီး လည်ရ ပတ်ရဦးမည် ဟုလည်း မျှော်လင့်နေသည်။

““ငါ ကတော့ နည်းနည်း ကြောက်နေတယ်””

““ဘာကိုလဲ””

““မြန်မာစကားပြောတဲ့လူလည်း တစ်ယောက် မှမတွေ့ဘူး””

““ရှိမှာ ပါ မကြုံသေးလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့””

အေးမွန်နှင့် နှင်းဆီမွေးက ခပ်ပေါ့ပေါ့ဝင်ဖြေသည်။ ““ကျွန်မတို့သုံးယောက် ထဲမှာ အစ်မက အသက်အကြီးဆုံး၊ နောက်ပြီးတော့လည်းအကြောက်တတ်ဆုံးဟု ပြောကာ တသော သော ရယ်နေကြသည်။”“လူဆိုတာ အသက်ကြီးလာလေ ကြောက်တတ်လေပဲဆိုတာနင်တို့ မကြားဖူးဘူးလား””

ခရီးဝေးကြီးကို တပင်တပန်းလာခဲ့ရသဖြင့် တုန်းကနဲ့ အိပ်ပျော်သွားမည် ထင်သော် လည်း စုစုနွယ် အိပ်မပျော်ချေ။ သူတို့သုံးယောက် ထဲမှာ သူက အသက်အကြီးဆုံးမို့ တကယ်ပင် အကြောက်တတ်ဆုံး ဖြစ်ပြီး တောင်တွေ : မြောက်တွေ : တွေ :နေမိလေသလား။

ရာသီဥတုအေးသဖြင့် ဂွမ်းစောင်ထူကြီးကို အတူဖြန့်ချဲကာ ပူးပူးကပ်ကပ် အိပ်နေရသည်မှာ နွေးလှသည်။ သို့ သော် အလည်တွင် အိပ်သော နှင်းဆီမွေးက အသက်ရှူသံပြင်းလှသည်။ ဟိုတစ်ဖက်မှ အေးမွန်ကလည်းမငြိမ်လှ၊ အံသွားကိုလည်း တကျိကျိ ကျိတ်နေသေးသည်။

““အစ်မကြီး နာမည် က ဘယ်သူပါလိမ့်””

အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲတွင် စုစုနွယ်က ဖြတ်ကနဲတွေ့ :လိုက်မိသည်။နှင်းဆီမွေး၏ အစ်မမို့ နှင်းဆီမွေးခေါ်သလို အစ်မကြီးဟူ၍ သာ လိုက်ပြီးခေါ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အမည် က ဘယ်လိုခေါ်သနည်း။ သူနေတာကဘယ်နေရာမှာ နည်း။

““နှင်း ဆီ မွေး””

စုနွယ်က တိုးတိုးခေါ်သည်။ နှင်းဆီမွေးက တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်။

““ဟဲ့...နှင်း ဆီ မွေး...နှင်း ဆီ မွေး လို့ဆို””

““အင်...””

““ဟဲ့...နင်နိုးပြီလား””

““ဘာလဲ...မိုးလင်းပြီလား””

““နင့်...အစ်မကြီးနာမည် က ဘယ်လိုခေါ်လဲ””

““နာမည် လား...””

နှင်းဆီမွေးက ဝါးကနဲ သန်းကာ အိပ်ချင်မှုးတူးနှင့် ငေးနေသည်။

““အင်း...သူ့နာမည် က ဘယ်လိုခေါ်လဲလို့ဆို””

““အရင်တုန်း ကတော့ မလှကျင်ပဲ””

““အခုရော...””

““အခုတော့ နာမည် ပြောင်းထားတယ် လှလှပပ ခေတ်ဆန်ဆန် ဖြစ်မှာ ပေါ့””

““ဘာတဲ့လဲ...””

““တစ်ခါပြောတာသိလိုက်တာပဲ...ဒါပေမယ့် မှတ်မထားမိပါဘူး””“နေတော့ရော၊

နင် သူ့လိပ်စာ သိလား””

““ဟာ ဘယ်သိမှာ လဲ””

နှင်းဆီမွေးက ဝုန်းကနဲ ပြန်ပစ်လိုလိုက်သည်။

““နင့်နဲ့အစ်မအရင်းလား....””

““ဘယ်...ဟုတ်ရမှာလဲ””

““ဘယ်နှစ် ဝမ်းကွဲသလဲ ဟင်””

““ဆယ်ဝမ်းလောက်ကွဲမှာပေါ့...တစ်ရွာထဲနေဖူးလို့ ဝမ်းကွဲအစ်မလို့ ပြောတာ””

နှင်းဆီမွှေး ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။ စုစုပေါင်း ကတော့ တော် တော် နှင့် အိပ်မပျော်တော့ချေ။ နောက်တစ်နေ့ အစ်မကြီး ရောက်မလာလျှင် သူတို့ဘာလုပ်ရမည် နည်း။ အစ်မကြီးကိုယ်စား ရုပ်ရှင်ထဲကလို လူကြီးတွေ ရောက်လာပြီး...ဘုရား...ဘုရား ။

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစော အစ်မကြီးရောက်လာတော့ သူတို့ နိုးပင်မနိုးသေးချေ။ တံခါးခေါက်တော့မှ နိုးလာပြီး လူးလဲထကြရသည်။ နှင်းဆီမွှေးနှင့် အေးမွန်က အိပ်ရေး ဝကာ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသော်လည်း စုစုပေါင်း ကတော့ နုံးနေသည်။ မနေ့ညက အစိုးရိမ်တွေ ပိုကာ အိပ်၍ မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း အစ်မကြီးပြန်သိသွားမှာ အားနာနေသည်။ ““ဟယ်...အိပ်လိုက်ကြတာ မနည်းကို နှိုးယူရတယ်””

အစ်မကြီးက ရယ်ရယ်မောမောပြောသည်။ မနေ့တုန်းကလိုထင်ဘိန်း မဟုတ်တော့ဘဲ စကပ်နောက်ကွဲဝတ်ထားသည်။ ညိုပြေပြေဆံပင်ကောက်ကောက်များ သည် သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ဝဲနေသည်။

““အစ်မယောက်ျားပါလာတယ်။ အင်္ကျီလဲပြီး ဆင်းခဲ့ကြပေါ့။ အစ်မ ကတော့ အောက်က ဧည့်ခန်းကပဲ စောင့်နေတော့မယ်””

အစ်မကြီးက သူတို့အတွက် အင်္ကျီနှစ်စုံစီပေးသည်။

““သူတို့ဆီရောက်တော့လည်း သူတို့လိုဝတ်မှ အဆင်ပြေမှာပေါ့ဟယ်””ဟု ပြောသွားသည်။ စကပ် ဘေးကွဲတစ်ထည်စီနှင့် ဂါဝန်တစ်ထည်စီ ဖြစ်သည်။ ဂါဝန်များ မှာ လေဘေးထည်များ နှင့် တူသော်လည်း အဆင်အသွေးလေးများ လှသည်။ ခါးနေရာတွင် ခါးစည်းကြိုး လေးများ ပါသဖြင့် အကျဉ်းအကျယ်ကိုစိတ်တိုင်းကျ ချိန်၍ ရသည်။

သင်္ကြန်ဘောင်းဘီပွင့်ကြီးနှင့် သာမြင်တွေ့ရလေ့ရှိသော နှင်းဆီမွှေးသည် အပြာရောင် အစက်အပြောက်လေးများ ပါသော ဂါဝန်ကားကားလေးနှင့် တသွေးတမွှေး ဖြစ်နေသည်။ အေးမွန်က အညိုရောင် စကပ်ဘေးကွဲဝတ်ကာ စုစုနွယ် ကတော့ အနက်ရောင် ဘောင်းဘီကြပ်တစ်ထည်ကို ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီသားက ဆွဲသား ဖြစ်၍ ကိုယ်လုံးအလှ ပေါ်လွင်လွန်းနေသဖြင့် အပေါ်ဖက်မှ တင်ပါးဖုံးသော အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်သော အခါမှ စိတ်လုံသွားသည်။

““ငါတို့အားလုံး လှတယ်တော့””

နှင်းဆီမွှေးက ဝမ်းသာအားရရေရွတ်နေသည်။ ခါးသေးပြီး ရင်ချိုသော အပျို စင်အလှက သိသိပေါ်လွင်နေသည်။ စုစုနွယ်တွင် ပါလာသော တောင်ကြီးမောက်မယ်သနပ်ခါးနှင့် ကရင်ပတ်(ဖ)ဘူးကို အားလုံးအတူလိမ်းကြသည်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးကြသည်။

သူတို့အောက်ဆင်းလာတော့ အစ်မကြီးက လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးကြည်သွားသည်

““နင်တို့တွေ ဒီလောက်လှမှန်း အခုမှ ပိုသိလာတယ်””

““လှတယ်...လှတယ်””

အစ်မကြီး၏ ယောက်ျားကလည်း ခေါင်းတညိမ့်ညိမ့်နှင့် ပြုံးချိုနေသည်။

““အခု အစ်မကြီးရဲ့ အသိအိမ်ကိုသွားမယ်။ အဲဒီ မှာ ညီမလေးတို့ရဲ့ အလုပ်အတွက်ကိုယ်စားလှယ်တွေ ကိုတွေ့ရမှာ ပေါ့...””

ကုန်တိုက်တွေ ၊ ပန်းခြံတွေ ၊ ကစားကွင်းတွေ ကို သွားများ သွားရလေမလားဟု မျှော်လင့်မိသော်လည်း ဘယ်ကုန်တိုက်ကိုမှ မရောက်ခဲ့ပေ။ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းတစ်ခုသို့ သာ ရောက်လာပြီး အိမ်ရှင်လင်မယားနှင့် အစ်မကြီးတို့ လင်မယား စကားတွေ အပြန်အလှန်ရေပက်မဝင်အောင်ပြောလိုက်ကြ ရယ်လိုက်ကြနှင့် စုစုနွယ်တို့လည်း တစ်လုံးမျှ နားမလည်ချေ။

ထိုနောက် လူ တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ လက်မောင်းနှစ် ဖက်လုံးတွင် တရုတ် နဂါးပုံ ဆေးမင်ကြောင် ထိုးထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေးစစနှင့် ဖြစ်သည်။
ခပ်ကုတ်ကုတ်ထိုင်နေသော စုန္ဒယ်တို့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး နေကောင်းလား။” ဟုအသံခပ်ဝဲဝဲနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။

ခဏနေတော့ အစ်မကြီးက ပြောသည်။

““ဒီက သူဌေးအိမ်တွေ က အိမ်ဖော်တွေ တော့လိုချင်နေတယ်တဲ့..ဒါပေမယ့် ငါ့ညီမတွေ က အိမ်ဖော်လုပ်မယ့်သူတွေ မှမဟုတ်တာနော်””

အစ်မကြီးက ခေါင်းလေးခါကာ ပြောတော့ သူတို့တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တိုင်ပင်သလို လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ ထိုအလုပ်တော့ မလုပ်ချင်။

““နှင်းဆီလေးတောင်မှ ဒီထက်ကောင်းတာလုပ်ချင်လို့ စွန့်စွန့်စားစား လိုက်လာတာမဟုတ်လား အစ်မကြီးသိတာပေါ့ကွယ်””

အစ်မကြီးက ဆေးမင်ကြောင်နှင့် သူတို့နားမလည်သော စကားတွေ ကို အပြန်အလှန်ပြောပြန်သည်။ အစ်မကြီးယောက်ျားရော အိမ်ရှင်လင်မယားရော၊ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နှင့် ဝင်ပြီးပြောကြ၊ ငြင်းကြနှင့် ဆူညံနေသည်။ မျက်နှာငယ်လေးတွေ နှင့် စိတ်ညစ်နေကြသော သူတို့ သုံးဦးကို အစ်မကြီးက ““စိတ်မညစ်နဲ့၊ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ အဆင်ပြေမှာ ပါ။

အစ်မကြီး လုပ်ပေးပါ့မယ်”” ဟု မျက်နှာချိုချိုလေးနှင့် လှည့်၍ လှည့်၍ အားပေးတတ်သည်။ နာရီဝက်လောက်ကြာ ပြောဆိုပြီးတော့ -““နည်းနည်း ဝေးတဲ့ မြို့ က အထည်ဆိုင်မှာ ရမယ်လို့တော့ ပြောတယ် ညီမလေးရေ”” ဟု ပြောလေသည်။

““ဝေးတယ်၊ ဟုတ်လား””

““ဒီကနေကားစီးသွားရမယ်။ အဲဒီ မှာ တော့ တစ်နှစ် လောက် လုပ်ရင်ကို အသားတင်လေးငါးသိန်းလောက်စုမိတယ် ညီမလေးရဲ့၊ နည်းနည်း ဝေးတဲ့ နေရာဆိုတော့

ပိုက်ဆံပိုရတာ ပေါ့။ သူတို့က မြန်မာအလုပ်သမားဆိုရင် သိပ် ကြိုက်တာတဲ့။
ပြောလို့ဆိုလို့လည်း နာခံတယ်။ လှလည်း လှတယ်မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး
အစ်မကြီးတို့မြန်မာတွေ က အလုပ်ကြီးစားတယ်လေ””

အစ်မကြီး၏ မျက်နှာက ဒို့နေသည်။ အိမ်ရှင်လင်မယားကလည်းပြုံးနေသည်။

““ဒီလောက်အဝေးကြီးကိုတော့ ထပ်ပြီးမသွားချင်တော့ပါဘူး။နောက်ပြီး သူများ
နိုင်ငံကြီးမှာ ””

စုစုနွယ်က ခေါင်းယမ်းသည်။ အေးမွန်နှင့် နင်းဆီမွေး
ကတော့မျက်နှာငယ်လေးတွေ နှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ကတော့ ဒီလောက်အဝေးကြီး
လာခဲ့ပြီးမှ လှည့်မပြန်ချင်။

““အစ်မကြီးပြောတော့ ဒီဘက်မှာ အလုပ်ပေါတယ်ဆို””

*